

சக்திச் சரம்.

(கவிக்கொத்து)

பாண்டியூரன் கவிதைகள்.

பாஸ்க்கரன் வெளியீடு

தி. பாக்கியனாதன்

பாண்டிருப்பு-1.

கல்முனை.

ச ம ர் ப் ப ண ம்.

நூலருவில் என்கவிதை காணுகிற
 நோற்போடு
 சால முனைந்துழைக்கும் தம்பி, திரு.
 பாக்கிய நாதன் பணிக்கெனது நன்றி உரித்தாக.
 அரியா சனத்தில்
 அரசரோ டெம்மைச்
 சரியாசனம் வைத்த
 தாயார், என் தாயின்தாய்
 தங்கம்மா என்பாட்டி
 தந்த தமிழ் ஞானம்
 துங்க மணிக்கவிதை யாகச்
 சுடருமிந் நூல்
 ஆழ்ந்த சமர்ப்பணமாம் அன்றொருக்
 என்று மலர்த்
 தாள்களிலே வைத்தேன் தலை.

கவிஞர் பாண்டியூரன் அவர்களின், கவிதைகளை, தமிழ்
 மக்களாகிய நாம் பத்திரிகைமூலமும், வானொலி மூலமும்,
 பார்த்தும், கேட்டும், சுவைத்திருக்கின்றோம் எனினும் அன்னா
 ரின் படைப்புக்கள் நூலுருவில் வெளிவரவில்லையே என ஏமாற்
 றமடைந்துள்ள, தமிழ் மக்களின் அபிலாசையைப் பூர்த்தி
 செய்யும் நோக்கத்தோடு சக்திச்சரமொன்றும், இச்சிறு கவிதை
 நூலை வெளியிடத்துணிந்துள்ளேன். இதுபோன்ற பல நூல்கள்
 மென்மேலும் வெளிவருவதற்கு, வாசக அன்பர்களின் ஆதரவு
 அன்பும் எனது எண்ணத்திற்கு உறுதியும், உற்சாகமும் அளிக
 கும் என்ற நம்பிக்கையோடு இச்சிறு நூலைத்தங்கள்முன்
 வெளியிடுகின்றேன்.

தி. பாக்கியநாதன்.

பாண்டிருப்பு - 1,

கல்முனை.

“சக்தி சரம்” என்னும் நவராத்திரிப் பாடல்கள் கொண்ட நூலினை முதுபெருங் கவிஞரான பாண்டியூரன் அவர்கள் எழுத்தோவியமாகப் படைத்துள்ளார். இன்று இதுபோன்ற நூல்கள் நம் சமூகத்திற்கு இன்றியமையாததுவே. கற்பனைக்கதைகளில் ஊறித்திழைத்திருக்கும் இன்றைய உலகில் இதுபோன்ற ஆத்மிக உறவுபற்றிய நூல்களை வெளிப்படுத்துவது ஒரு துணிச்சலான காரியம் என்றே சொல்லலாம். சமூகத்தின் ஆன்ம வெளிச்சத்திற்கு மேலும் இதுபோன்ற நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டும். ஆசிரியரின் செயல் போற்றக்கூடியது,

நற்பிட்டிமுனை.
77-10-14

அன்பன் சி. குணரெத்தினம் (அதிபர்)
அ. த. வித்தியாலயம், அம்பாரை

வ ல் ல மை

ஆழி நெடும்புவி தன்னை - தனி
ஆளுகை செய்திடும் அறிபுத அன்னை
காளி யெனுமெழில் தேவி - எனைக்
காவல் புரிந்திட வாளைக் கூவி
தோளிரண் டைத்தர நின்றேன் - உன்
சூடகக் கைகளிற் சேயென வென்றேன்
வாளெடுத் தாங்கிற தையல் - தனில்
வாரும் புலவனுக் கில்லையோ மையல்?

மல்லிகை யின்மலர்ச் செண்டு - தரும்
வாசனை யூடு நீ வாழ்வது கண்டு
வெல்லவந் தேனுனைத் தேடி - எனை
வென்றது நின்முறு வல்தரும் மோடி
சொல்லெடுத் தேன்கவி பாட - கழைத்
தோளளித் தாயச் சரத்தினைச் சூட
வல்லவள் நீ பரா சக்தி - கவி
வாரும் புலவர் மனத்துறை சுத்தி.

வையகம் உன்மலர்ப் பார்வை - விழி
மாந்தும் மறவருக் கேயுரப் போர்வை
சையம் உனதெழிற் கொங்கை - வளர்
சக்தி தருமமு தம்பொழி கங்கை
உய்வு முயர்புவி மஞ்சம் - உனை
ஓம்பி யுழைப்பவர்க் கேயது தஞ்சம்
பைய அனைத்திட வாராய் - உடற்
பக்குவ மான மனப்பலம் தாராய்.

(தினபதி)

செல்வம்.

செங்கம லத்துறை வாணி - உன்னைச்
 சிந்தனை செய்பவர்க் கென்றும் நீ தேனீ
 இங்குனை யார்மறந் தாலும் - பல
 இன்னல் தரும் துயர்ப் பாயலில் வீழும்
 குங்குமத் தின் இதழ் நாண - வரும்
 கோதை புனதருள் உள்ளுவார் பேண
 மங்கை யுனைத்தொடர் கின்றேன் - உந்தன்
 வண்மைக் கரம்தொடில் வாழ்வினில் குன்றேன்.

செல்வ மெனப்பெயர் பூண்டாய் - மலர்ச்
 செல்வியில் வையச் செழிப்பினை ஆண்டாய்
 இல்லையென் றுலுன தின்பம் - புவி
 எங்கணும் இல்வற வாசமே துன்பம்
 வெல்ல உழைப்பவர் தன்னை - முடி
 வீற்றிருக் கும்படி வீசவை பொன்னை
 இல்லையென் றார்க்கொளி யில்லை - அவர்
 இந்திர ராயினும் ஈட்டுவர் தொல்லை!

செந்திரு வாகிய பெண்ணே - புவி
 சீரில மைபெற வீசிடும் கண்ணே
 உந்தன் அருள்விழி யோரம் - எமக்கு
 உய்தியுண் டென்பதால் நீயெடு பாரம்
 சிந்தை கனிந்தருள் செய்க - வளர்
 சேதன வாழ்விற் செழும்புணல் பெய்க
 வந்தனை ஆயிர கோடி - பதம்
 வாழ்ந்துகி றேன் தமிழ்க் காவியம் பாடி.

(தினபதி)

க ள் வி.

கஞ்ச மலர்க்கயம் போலே - கரை
காணாத் திரவியஞ் சூழ்கடல் போலே
நெஞ்சம் நிறைந்திருப் பாயே - எனை
நித்தம் அருகிருந் தேவளர்ப் பாயே
கொஞ்சம் குழந்தையைப் போலே - நிதம்
கொள்ளைக் குறும்புசெய் நின்விழி சேலே
அஞ்சா தெனைத் தொடர் மானே - கவி
யாகிய நின்வத னம்பொழி தேனே!

மெல்லிய தென்றலைப் போலே - தவழ்
வீங்கிள வேனில் விசும்பினைப் போலே
கல்வி புகட்டவந் தாயே - சொரி
கற்பகச் சோலைக் கனிந்தரு நீயே
செல்வம் உனதருட் கூறே - பிறர்
தேய்க்க வொண்ணாத செழுஞ்சுடர்ப் - பேறே
வல்லி யுனக்கலை யீடே - கலை
வல்ல வினைஞரி னுள்ளமுன் வீடே

என்னைக் கவர்ந்திடும் பாடல் - தரும்
இன்ப ரசம்நம தெல்லையின் கூடல்
கன்னி யுனதளி யென்றும் - வளர்
கற்பனை யூடிழை யோடியே யொன்றும்.
உன்னைப் பிரிந்திட எண்ணில் - கனல்
ஈட்டி நுழைந்திடு மென்மனப் புண்ணில்
என்ன விதம் உரைப்பேனே - தரும்
இன்பச் சுரப்பினை யான்மறப் பேனே.

க லை ய ர சி .

நாற்றம் அகன்ற உலகினிலே - தொழில்
 நாளும் அனைந்த கரத்தினிலே
 ஏற்றம் குதிர்ந்த மனத்தினிலே - பிறர்
 ஏழைமை காய்ந்த நினைப்பினிலே
 ஊற்று யொருத்தி யுலவுகின்றாள் - கனம்
 ஓய்வில் ஒளியா தொளிருகின்றாள்
 ஆற்றல் மிகுந்த தலைவியடா - கவி
 ஆரமு தாம்கலைச் செல்வியடா.

கல்லில் வடித்த சிலைகளிலே - அதிற்
 காணும் களைதோய் வரிகளிலே
 சொல்லிற் பிழிந்த கவிகளிலே - புகழ்
 சூடும் இளமைப் பனுவலிலே
 செல்வி யிருந்து சிறுநகைப்பாள் - எந்தன்
 சிந்கைக் கடலில் குறுகுறுப்பாள்!
 வல்லி எனக்கு வரமளிப்பாள் - புவி
 மன்னர் வரிசை யிடமளிப்பாள்.

சூழும் இயற்கை யெனவருவாள் - தினம்
 சுற்றுமென் காற்றென நான்வருவேன்
 வாழும்நெறியாய் அவள்வருவாள் - அமர்
 மாடப் படியென நான் வருவேன் -
 ஆளும் தலைவி யென வருவாள் - அரி
 ஆசனம் மாகவே நான்வருவேன் -
 ஊழும் விதியுமென் நேயுரைப்பாள் - அது
 உண்மையென் நேகவி யுற்பவிப்பேன்.

(கலைச் செல்வி)

புலமை வளர்த்தாள்.

இன்பம் உலகில் நிறைந்ததென்பார் - அதை
எங்கு பெறுவதென் றேங்கி நின்றேன்
துன்பம் தொடரச் சுகமிழந்து - வெறும்
சொப்பன வாழ்வில் மெலிந்திருந்தேன்!
அன்போ டொருத்தி யீடைமறித்து - தினம்
அந்திப் பிறையென வந்து சென்றாள்
இன்பத் திருநாள் இதுவெனவே - அவள்
இன்று முழுநில வாகிவிட்டாள்.

கன்னக் கனிகள் சிவக்கநிறப்பாள் - ஒரு
கையில் மணிவட மேந்திநிற்பாள்
மின்னல் இடையில் விரல்வருட - மன
வினை நரம்பினை மீட்டி நிற்பாள்
கண்ணின் சரிவில் கவிபொழிவாள் - எனைக்
கற்றவர் தம்முட் கலக்க வைப்பாள்
வண்ணத் தமிழின் வடிவமவள் - கலா
வல்லியென் தோழி மகிழ்வளிப்பாள்

கொட்டிக் கிழங்கினை விற்கவந்தாள் - கவி
கோமகன் கம்பனைக் காக்கவந்தாள்
கட்டிக் கரும்பென பிள்ளைமுதல் - எந்தன்
கற்பனை நாவினைத் தொட்டுவந்தாள்
விட்டுப் பிரிய மறந்துவிட்டாள் - மலர்
வேதன் எழுத்தினைப் புட்டுவிட்டாள்
வட்ட முழுமதி யாயிருந்தே - கவி
வார்த்துப் புலமை வளர்த்துவிட்டாள்

(தேனாள்)

அகத்தின் தலைவி.

x

அற்புதங்கள் செய்யும்
அகத்தின் தலைவியினைக்
கற்பனையில் தேடிக்
களைப்பதிலே என்னபயன்?

நற்படைப்பால் வாழும்
நயஞ்சேர் புலவர்களின்
சொற்கனியின் சாரூய்
சுவைசேர் சுருதியென
வெற்புடைக்கும் பேனை
விளிம்பாய் விளங்குமுயர்
கற்புடையாள் எந்தன்
கவலைக் கறைபோக்கி

அற்புதங்கள் செய்யும்
அகத்தன் தலைவியினைக்
கற்பனையில் தேடிக்
களிப்பதிலே என்னபயன்

வேளைக்கு வந்து
விருந்துசெய்யும் வாணியினை
வாழ்வெல்லாந் தேடி
மயங்குவதில் என்னபயன்?

ஆழிக் கரையில்
அருவியுதிர் சல்லரியில்
யாழிசையில் பாடல்
நடத்தும் நனைவலையில்
தோளை மயக்கித்
தொடையல் புனைவித்து
பேழைக்குள் ஞானம்
பிழிந்து பசிதிர்க்க

வேளைக்கு வந்து
விருந்து செய்யும் வாணியினை
வாழ்வெல்லாந் தேடி
மயங்குவதில் என்னபயன்?

எ ன் அ ன் னை.

என்னை யாரென நானறி யாமுனே
 ஏடு தூக்கி எழுந்துண ராமுனே
 தன்னை யாரெனக் காட்டி தாயவள்
 தந்தவெண் தரளத்திலும் தாயவள்!
 புன்னை யம்பொழில் போலச் சிரிப்பவள்
 போதனைக்குட்பு லமைத ரிப்பவள்
 அன்னை யின்மலர்ப் பாதம் துணையலால்
 அன்பு செய்திடும் சக்தியிங் கார்கொலோ?

காடு முற்றிலும் பூப்பது மென்மலர்
 கண்களைப்பறிக் கும்ககனத்து மீன்
 ஏடு முற்றிலும் காண்ப(து) தெழுத்துகள்
 எஸ்லை யற்றவ ரிப்புவி மாந்தர்கள்
 பாடு கின்றவை யாவையும் பாடலோ
 பார்க்கு மெம்மல ரும்மலர்க் கஞ்சமோ?
 நாடுகின்ற நம் அன்னையோர் வெண்மதி
 நத்து சாவையும் வெல்பவர் யார்கொலோ?

வெள்ளைத் தாமரைப் பூவித யத்திலே
 வீற்றிருப்பவள் வித்தை யளிப்பளேல்
 உள்ள மென்பதோர் ஊரணி யாகுமே
 ஒப்பி லாக்கதி ரோச்சுவா னாகுமே!
 பிள்ளை போல என் அன்னை நெருங்குவாள்
 பின்னை யோர்பெரும் வித்தகி யாகுவாள்
 அள்ளி நக்கும் எழிவனைக் கவி
 இன்ப மூட்டுமோர் வள்ளலு மாக்குவாள்

(தினகரன்)

சாய்ந்தா டம்மா.

சாய்ந்தா டம்மா சாய்ந்தாடு - வெண்
 தாமரைப் பூவே சாய்ந்தாடு
 கல்விக் கொழுந்தே சாய்ந்தாடு
 கற்பகக் கன்றே சாய்ந்தாடு
 வல்ல தமிழே சாய்ந்தாடு - என்றும்
 வாழுங் கவியே சாய்ந்தாடு

முத்து வடமே சாய்ந்தாடு
 முக்கனிச் சாறே சாய்ந்தாடு
 பத்தரை மாற்றே சாய்ந்தாடு - தமிழ்ப்
 பாவலன் நாவே சாய்ந்தாடு

யாழி னெவியே சாய்ந்தாடு
 நர்த்தனக் காலே சாய்ந்தாடு
 வாழ்வின் நிதியே சாய்ந்தாடு - கலா
 வல்லி யிசைந்தே சாய்ந்தாடு

கிள்ளைக் குரலே சாய்ந்தாடு
 கீரை முனையே சாய்ந்தாடு
 அள்ளி யணைப்பேன் சாய்ந்தாடு - எனை
 ஆளுந் தலைவி சாய்ந்தாடு.

சாய்ந்தா டம்மா சாய்ந்தாடு - வெண்
 தாமரைப் பூவே சாய்ந்தாடு

வாணிபதி கம்.

நின்னடிக்கே சூடுதற்கு
நினைந்துமலர் பறிக்கின்றேன் நினைவில் நீங்கா
அன்புமலர் ஒன்றுக்கு
இணையான அழகுமலர் அவற்றுள் இல்லை
இன்பத்துள் இருக்கின்ற
எழிலரசி, நூலோரின் எழுது கோலே!
என்பக்கம் நினதுவிழி
யிருக்கையிலே கவிபாட இடரொன்றில்லை.

பூமாலை சூடுதற்குப்
புதுமலரை வெள்ளணையிற் பொறுக்கி வந்தேன்
பாமாலைக் கிணையான
பனிமலரை யிக்காவில் பறித்தே னல்லேன்
கோமானின் மாளிகையிற்
குலவாத பேரொளியென் குடிலுக்குள்ளே
தாமாகச் சுடருகையில்
தமிழ்பாட நின்தயவில் தகைவுண் டாமோ.

முக்கனியின் சாறெடுத்து
முளரிப்பூப் பேழையிலே மோந்து வைத்தேன்
அக்கனியின் சாறெங்கே
அகத்தூறும் பூவலுக்கு அருகில் நிற்கும்?
பக்கத்தி லேயிருந்து
பாவலர்க்குத் தமிழ்ச்சாறு பருக்கும் தாயே!
சொர்க்கமெனக் களித்தற்கு
சுருதியென நீயமைந்தால் சுகம்வேறுண்டோ?

வைரமணித் தொடையலினை
மாதரசி யுனக்கணிய மனம்நி னைந்து
கையிரண்டை யிரும்பாக்கிக்
கற்பனையைக் குடைந்திட்டேன் கவிதை யென்ற
மெய்யொளிசேர் மணிக்கீடாய்
விரிசுடரை வைரத்திற் கண்டே னில்லை
தெரியமே யெனக்குந்தன்
தயவிருக்கும் போதுகடல் தரளம் ஏனோ?

புற்கையொடு சர்க்கரைபால்
 அவல்பாகு வடைகடலை அடுக்கி வைத்தேன்
 அற்புதமா யாக்கியவோர்
 அரியகவிப் படைப்புக்கோர் அவையீ டில்லை
 கற்கண்டே! கற்றோர்க்குக்
 கைநிறைந்த கற்பகமே கவிதைக் கன்னீ
 சொற்பஞ்ச மெமக்குண்டோ
 சுந்தரியுன் வேய்த்தோளிற் குடு தற்கே!

கஞ்சமல ரிதழ் சேர்த்துக்
 கட்டிலிட நினைக்கின்றேன் கலைவா ணீயென்
 நெஞ்சமலத் தவிசுக்கு
 நிகராக இல்லையென நீக்கி விட்டாய்!
 பஞ்சமடி யுலகத்தில்
 பக்திமையும் பகுத்தறிவும் பாடம் சொல்ல
 கொஞ்சமருள் புரியாயோ
 கோதகலக் கலையுள்ளம் குலவும் வாணீ!

வருடத்தி லோர்முறையே
 வாணிவிழா வெடுத்தற்கு மரபு செய்தார்
 ஒரு சற்று முன்தயவை
 ஒறுத்தற்கு மென்மனதில் ஓய்வைக் காணேன்
 கருமத்தில் வதிகின்ற
 கலைவாணி! யென்தாயே கடமை யற்ற
 உருவத்தி லுறையாத
 ஒளியேயுன் அருள்வையத் தோம்பிடாதே!

கலையென்று வைப்பழகைக்
 கலைக்கின்ற கோமாளிக் கலைவே டத்தை
 விலைபேசச் சிறிதேனும்
 விழையாத அன்பருள்ளே விளையுந் தேனே
 தலையாய நின்தயவு
 தமிழேற்கு வரவேண்டும்; தமிழிற் பூக்கும்
 கலைக்கோல் மிங்கெனிதிற்
 சிலைக்கோல மாயுலகில் சிறக்க வேண்டும்.

அறிவறியும் தெய்வம் நீ
 அமரர்க்கும் அடியார்க்கும் தெய்வ மாறாய்
 நெறியுடையார் நெஞ்சத்தில்
 நீங்காத பேரொளியாய் நிற்கும் தேவி
 செறிவுடைய தமிழேந்திச்
 சிறுமையினைச் சாய்த்தற்குச் செங்கோல் தாராய்
 அறிவமுதே! அணையாத
 அன்னைபரா சக்தியெனும் அன்புத்தாயே.

பூமாலை யோர் பொழுதின்
 போக்கினிலே பொலிவற்றுப் போகு மென்றே
 பாமாலை யாயுனக்கிப்
 பதிகத்தைச் சூட்டுகிறேன் பண்ணார் பாட்டே
 நாமகளே யுன்னடியில்
 நான்குடும் பாமலர்கள் நான்நா ளாக
 தேன்சொரியும் மலராகத்
 தேசுடனே மிளிராதோ கலையின் தேவி!

(வீரகேசரி)

[Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side.]

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே.

SAKTHICHARAM

PANDIYOOREN KAVITHAIKAL

PASKARAN VELIEEDU

T. PAKKIYANATHAN

Pandiruppu-1,

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org or aaakumar@gmail.com
KALMUNAI.